

EL CAMI DELS CRISANTEMS

Sense demanar permís el temps es para,
es gira i desafiant amb desvergonya em mira,
trepitja,
avalota

vol que no pensi,
tic,tac,tic,tac.

En un automàta vol que em converteixi,
es riu de mi,

dels somnis de joventut,
de la bellesa que s'ha esvaït,
amb un gran mirall balla,
diu: Guaita !

Sén fot de les lluites,
dels ideals.

Ximple burgesa !

Sén fum,
domina,
fa mal.

Els dies transcorren iguals,
tallats pel mateix patró,
tic,tac,tic,tac.

De la seva vulgaritat vull allunyar-me,
no deixo de pensar com
tinc por al camí dels crisantems.

Obro bé els ulls,
sacsejo les velles teranyines,
res deu dissoldre's.

Recordo el passat
i no em reconec,
furgeixo en la memòria
les zones antigues,
la joventut sincera,
l'amistat sublim,
les corredisses davant dels "grissos"
les assemblees,
les classes,
el Vázquez Montalbán ¡guaita!
les manifestacions,
les trobades "Salvem el Born"

llibertat, amnistia, estatut d'autonomia!
la motxilla als viatges,
el treball,
la butxaca buida,
bells dies,
unics dies.

Aquell temps com era ?
que poc necessitavem,
poc més que res,
un passeig pel Gòtic
llavors era nostre,
un concert del Llach,
en Sisa i la Orquestra Plateria
sempre al Zeleste.
Els primers tímids dies
dels Sindicats
d'Urquinaona i Laietana.
L'Umbral amb la bufanda vermella
passejant amb una noia per la plaça del Pi.
Les tardes d'estiu
al claustre de Sant Pau del Camp ,
els diumenges amb un llibre
a Sant Felip Neri,
potser Espriu o Martí Pol,
el regal d'aniversari de Serrahima,
dolç Petritxol.
Ciutat Vella el millor refugi,
Xirinacs a la Plaça Sant Jaume,
al costadet,
el llavors privat Pati Llimona,
L'Escòla Massana
cercada tant si com no,
per lluitadors de convenis
i grissos desesperats,
lluïa plena de vida,
com una gran família,
les coques per Sant Joan,
detall del senyor director,
les classes petitetes,
coquetones,
menys la gran sala gòtica
dels pintors.
Els millors moments
"els preparatoris"
fang a les mans

or al cor.
Estampats,
esmalts,
ceràmiques,
lacats japonesos
explosió d'art.

Tant de bó
tornés 24 hores,
enyoro tant aquells dies.
Xino,xano,
Sense adonar-nos,
ens fem grans.
sabedors de què res
tornarà a ser com era.
Tic,tac,tic,tac.
Feliços anys 70,
transcendents,
carismàtics,
esperançats.

Els colors dels moments busco,
el viatge a Itaca acaba,
ple de desencissos.
On son els instants viscuts?
El temps em mira,
tanco el ulls,
les llàgrimes m'acaronen el rostre.

Sona el despertador,
La mare em crida
-Conxita a la feina !
quin somni tant estrany
un malson increïble.
Al salobert sento els Beatles,
pentino els grinxols escarola,
em poso els jeans pota d'elefant,
sempre arribo 2 minutets tard.
Ell m'espera
Sóc feliç.
Quin es el color de la vida ?
què més dóna,
mai trepitjaré el camí dels crisantems. ,

El temps em fa l'ullet.